

Весняний віршик - Джерело

Написав Світлана Касянчик
Четвер, 20 березня 2014, 20:56

Здавалось, що – той кволий вітер?
А він берізкам сльози витер,
Розпухлих бруньок скрегіт слухав,
І трепетно на рани дмухав,
Аж поки присудам повинна,
Клейка, зворушливо-невинна
У світ проклюнулася зелень.
І раптом вулиці поселень
Перетворилися в алею
Поміж Єдемом і Землею.
Де бруд, буденність, правда гола?
Тремтить від ніжності довкола
Живе і навіть скам'яніле.
...Є ті на світі, що зуміли
Суди земні перетерпіти
Лише тому, що сльози витер
Їм хтось тендітною рукою.
Він не шукав собі спокою.
І не казав, що хата скраю,
“Хіба ж я більше інших маю?!”
У небайдужності є влада
В рай ад земний перетворити.
Чутливість серця – не посада.
Це - вибір слухати й служити.
Від добрих слів мудріють люди.
Звершити може дотик чудо,
Коли зникають касти, ранги,
Розгойдуються бумеранги
Добра, любові і посвяти.
Буває треба не багато,
Щоб зберегти в стражданнях мужність:
Лиш тільки - ближніх небайдужність.

04/06/07

Цей вірш є десь тут у форумі. Вирішила поставити тут. Може комусь весняного настрою навіє. Життя зараз таке складне!